

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/141/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115223643
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115223643.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: K. K., R.. XX.X.XXXX, T. D. A.. Š.W. XXX/XX, I., zastúpeného: Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08. februára 2018, č.k. 23C/207/2015-229, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- eur, do troch dní.
Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 47 134,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 29.01.2015 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 3,45% zo sumy 34,473,47 eur zastavil, uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi majetkovú škodu vo výške 2 948,68 eur s 5,05% úrokom z omeškania od 20.7.2015 do zaplatenia, vo zvyšku zamietol žalobu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods.1, § 6 ods.1, § 15 ods.1, § 16 ods.1, § 17, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Konštatoval, že žalobca sa po čiastočnom späťvzatí žaloby v časti majetkovej škody vo výške 47 134,55 eur domáhal zaplatenia 34 473,47 eur s príslušenstvom, ako náhrady majetkovej ujmy vo výške 29 473,47 eur a nemajetkovej škody vo výške 5 000,- eur z titulu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Majetkovú škodu vyčíslil ako škodu pozostávajúcu z trov obhajoby vo výške 7 793,83 eur a ako ušlú mzdu od 01.12.2009 do 30.04.2014 vo výške 21679,64 eur. Nemajetkovú ujmu vo výške 5 000,- eur ako zadostučinenie za poškodenie mena v profesijnom i civilnom živote. Za nezákonné rozhodnutie označil uznesenie Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, ČVS: PPZ- 59 BOK - B - 2007 zo dňa 22.11.2007, ktorým bol obvinený a stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona potom, ako bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.04.2014 sp.zn. 7Tv 1/2010 bol spod obžaloby právoplatne oslobodený podľa § 285 písm. a) Tr. por. pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Na základe výkonného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovi bolo uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, ČVS: PPZ- 59 BOK - B - 2007 zo dňa 22.11.2007 vznesené obvinenie a bol stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania

služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona. Vojenská obvodná prokuratúra Bratislava dňa 15.01.2009 podala na žalobcu obžalobu pre prečin porušovania služobných povinností podľa § 411 ods. 2 Tr. Zákona. Rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 7Tv/1/2010 zo dňa 24.04.2013, právoplatným dňa 13.05.2014, bol však žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol stíhaný. Konštatoval, že tým na základe platnej judikatúry (rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 53/1993, 4MCdo 15/2009 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016 a I.ÚS 540/2016 z 13.12.2016) je potrebné uznesenie o vznesení obvinenia, považovať za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Oslobodenie spod obžaloby má totiž za následok aj zrušenie obvinenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený a preto zakladá nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Dospel preto k záveru, že je splnená prvá z podmienok uvedená v § 6 pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe vykonaného dokazovania, faktúrou advokáta JUDr. Tomáša Kozovského č. 50/2014 zo dňa 26.08.2014, mal za preukázané, že právny zástupca žalobcu v trestnom konaní, žalobcovi vyúčtoval poskytnutú právnu pomoc v trestnej veci vedenej v prípravnom konaní pod ČVS: PPZ-59/BOK - B-2007 a pred OS Bratislava I pod sp.zn. 7Tv 1/2010 vo výške 7 793,83 eur za poskytnuté úkony právnej služby + stratu času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh žalobcu je čiastočne dôvodný a to vo vzťahu k náhrade škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s náhradou trov konania, vo výške tarifnej odmeny stanovenej podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. K výške odmeny uviedol, že v trestnom konaní sa odmena za 1 úkon právnej služby účtuje podľa sadzby trestnej činnosti platnej v čase vznesenia obvinenia bez ohľadu na to, či v priebehu trestného konania došlo ku preklasifikovaniu trestnej činnosti žalobcu. V danom prípade v čase vznesenia obvinenia žalobcovi bolo toto vznesené pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona, za čo mu hrozil trest odňatia slobody vo výške 5 - 10 rokov a preto súd výšku odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 1/8 považoval za správnu. Keďže žalobca v konaní preukázal úhradu vyúčtovanej odmeny dospel súd k záveru, že takto vynaložené trovy obhajoby, vrátane straty času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť a cestovného dňa 18.03.2009 a straty času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť a cestovného dňa 14.09.2009, predstavujú majetkovú škodu žalobcu, ktorá je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov obhajoby vo výške vo výške 2 948,68 eur a v prevyšujúcej časti návrh zamietol ako nedôvodný. Čo sa týka nároku na náhradu ušlej mzdy žalobcu od 01.12. 2009 do 30.04.2014 vo výške 21 679,64 eur t.j. za obdobie po prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka do oslobodenia žalobcu spod obžaloby, žalobca si tento nárok uplatnil ako rozdiel medzi priemernou mesačnou mzdou príslušníka vojenskej polície 1.285,32 eur a jeho príjmom z pracovnej činnosti po prepustení zo služobného pomeru. Na základe vykonaného dokazovania, personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl SR č. SR č. 9644 z 28.09.2009, mal za preukázané, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 72 ods. 1 písm. a) a § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. a jeho služobný pomer sa skončil dňa 30.11.2009. Vyvodil, že služobný pomer žalobcu ako profesionálneho vojaka sa skončil z dôvodu organizačnej zmeny a nie v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava ČVS: PPZ- 59 BOK - B - 2007 zo dňa 22.11.2007. Nepovažoval pri tomto nároku za splnenú podmienku príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou žalobcu a preto žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ svedok X. N. J., zástupca veliteľa útvaru, vo svojej výpovedi uviedol, že personálne rozkazy vo vzťahu k žalobcovi boli nesprávne formulované, že žalobca bol nimi poškodený a veliteľ útvaru bol riaditeľstvom tlačný do toho aby sa zbavil obvinených vojakov, nemohol pri rozhodovaní toto zohľadniť, pretože personálne rozkazy sú rozhodnutiami vydaným v správnom konaní, ktorým je súd viazaný a nemôže ich prejudiciálne preskúmať. Takéto právo mal žalobca, ktorý sa voči vydaným personálnym rozkazom mohol odvolať, resp. podať rozklad a personálne rozkazy by boli preskúmateľné súdom podľa § 244 a nasl. O.s.p. Vo vzťahu k nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu vo výške 5 000,- eur ako zadosťučinenia za poškodenie mena v profesijnom i civilnom živote, konštatoval, že pre priznanie nároku na náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu neoprávnených následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti ktoré musí žalobca v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady preukázať a preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne

účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie vzniknutej ujmy. Na základe vykonaného dokazovania, výsluchom žalobcu, nemal takúto ujmu za preukázanú. Žalobca uviedol, že v súvislosti s trestným konaním mu vznikla aj psychická ujma keďže kolegovia s nimi nechceli komunikovať lebo mali obavu, že zo strany vedenia bude nejaký problém. Na preukázanie týchto tvrdení ale nenavrhol žiaden dôkaz. Aj pokiaľ sa týka tvrdenia žalobcu, že uvedené trestné stíhanie malo vplyv na poškodenie jeho mena v mieste jeho bydlisku, ani na toto tvrdenie nenavrhol žalobca žiaden dôkaz. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že trestné konanie sa prejavilo v správaní jeho kolegov, na základe vykonaného dokazovania výsluchom svedka X.. N. J., zástupcu veliteľ útvaru, mal za preukázané, že správanie kolegov voči žalobcovi sa po vznesení obvinenia skutočne zmenilo, odvrátili sa od neho, nekomunikovali s ním, báli sa s ním komunikovať, dali sa pozorovať opovrhlivé pohľady, ale to podľa jeho názoru nepredstavuje takú ujmu za poškodenie mena žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5 000,- eur. Vzhľadom k tomu, že takéto správanie sa týkalo všetkých obvinených z trestnej činnosti sa mu javil ako dostatočne účinný a efektívny prostriedok na vyváženie a zmiernenie tohto zásahu, samotný oslobodzujúci rozsudok OS Bratislava I sp.zn. 7Tv 1/2010 zo dňa 24.4.2013 a to aj vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal pretrvávajúce následky nezákonného rozhodnutia. Na základe uvedeného žalobu v časti nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol. Pretože žalovaný na základe žiadosti žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručenej mu dňa 19.01.2015 v lehote 6 mesiacov nepriznal oprávnený nárok na náhradu škody spočívajúci v náhrade trov obhajoby vo výške 2 948,68 eur, dostal sa nasledujúcim dňom po uplynutí tejto lehoty, t.j. dňa 20.07.2015, do omeškania s úhradou škody spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím, a preto ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, ak bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné a tým aj arbitrárne. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa žiadnym spôsobom v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou ako aj právnymi závermi vyplývajúcimi zo súdnej judikatúry, na ktorú v konaní poukazoval. Išlo predovšetkým o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 - 50 zo dňa 13. 11. 2013, z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie, ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z toho dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť spáchanu určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Uviedol, že v danom prípade bolo žalobcovi vznesené obvinenie, ktoré nebolo zrušené v konaní o sťažnosti, pričom konajúci trestný súd žalobcu spod obžaloby oslobodil v súlade so zásadou "v pochybnostiach v prospech obžalovaného". Okresný súd konajúci v trestnej veci na podklade vykonaných dôkazov dospel k záveru, že tieto nepostačujú k vysloveniu záveru, že žalovaný skutok sa stal, a že ho spáchal žalobca, to znamená, že v posudzovanom prípade sa existujúca pravdepodobnosť spáchania skutku, pre ktorý bol žalobca obvinený, neskôr z dôvodu iného posúdenia, resp. vyhodnotenia dôkaznej situácie zo strany súdu, nepotvrdila. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal ani s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Q. proti Českej republike č. 57404/08 zo dňa 20. 06. 2013, ktorý je aplikovateľný aj napriek na daný prípad, keď z neho vyplýva, že dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou, sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná; z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 251/2010 zo dňa 22. 05. 2012. S poukazom na podmienky pre začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a pre vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku argumentoval, že pri riešení právnej otázky týkajúcej sa existencie dôvodov na vznesenie obvinenia je stupeň dôvodnosti takéhoto procesného postupu zásadne odlišný od situácie, kedy otázku viny a následne trestu hodnotí a posudzuje súd rovnako v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, čo rovnako platí aj v štádiu trestného stíhania, kedy prokurátor podal na obvineného obžalobu podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku. S poukazom na článok 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že záver orgánov činných v trestnom konaní nie je a logicky a právne ani nemôže byť nepochybným záverom o tom, že konkrétna osoba daný trestný čin spáchala, a teda je vinná pre tento trestný čin; tento právny záver o dôvodnosti obvinenia konkrétnej osoby je až do okamihu právoplatného uznania danej osoby len predpokladom orgánov činných v trestnom konaní,

ktorého miere dôvodnosti je preskúmaná práva v súdnom konaní. Nestotožnil sa s právnym záverom existujúcej súdnej judikatúry, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie. S poukazom na uvedené mal za to, že je jednoznačne potrebné konštatovať, že za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, ale že je vždy potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. V danom prípade boli na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia splnené zákonné podmienky a keďže prokurátor mal k dispozícii dôkazy v prospech žalobcu, ktorých hodnovernosť mohol posúdiť iba súd, prokurátor ani nebol oprávnený zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia resp. zastaviť trestné stíhanie. Namietal preto nesprávnu interpretáciu zákona č. 514/2003 Z.z. súdom prvej inštancie na posudzovaný prípad, keď uznesenie o vznesení obvinenia považoval za nezákonné rozhodnutie.

3. Proti výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby žalobe bolo v celom rozsahu vyhovie a to z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody na ušlom príjme uviedol, že ak by nebol trestne stíhaný, nebol by dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, nebol by odvolaný z funkcie vedúci starší inšpektor Vojenskej polície - špecialista, nebolo by mu zmenené miesto výkonu štátnej služby a nebol by v konečnom dôsledku prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka a škoda by mu tak nevznikla. V nadväznosti na prepustenie zo služobného pomeru poukázal na to, že jeho pôvodné pracovné zaradenie do dnešného dňa existuje, a ak by nebol trestne stíhaný, nebol by dôvod na jeho odvolanie z funkcie a prepustenie zo služobného pomeru. Z vykonaného dokazovania je podľa neho zrejmé, že v čase pôsobenia v rezorte ministerstva obrany sa žiadneho nezákonného konania nedopustil, žiadne služobné predpisy neporušil, a ani nekonal v rozpore s morálnym kódexom vojaka ozbrojených síl, a teda neexistoval ani iný dôvod na to, aby bol pozbavený funkcie a následne prepustený zo služobného pomeru. Skutočnosť, že bol odvolaný z funkcie a neskôr prepustený zo služobného pomeru nie z dôvodu potrieb rezortu ministerstva obrany, ale z dôvodu trestného stíhania jeho osoby preukazujú svedecké výpovede svedkov vykonané na pojednávaní, predovšetkým svedecká výpoveď Ing. Petra Košťála. Mal za to, že bolo preukázané, že nebol odvolaný z funkcie na základe personálnych potrieb armády ako sa uvádza rozkazoch a ktoré si súd vo svojom rozhodnutí osvojil, ale z dôvodu jeho trestného stíhania, čo preukazujú i ďalšie svedecké výpovede ako i rozsudok Krajského súdu v Bratislave zn. 4S/161/2008. Mal za to, že škoda spočívajúca v nákladoch na obhajobu v trestnom konaní mu skutočne vznikla v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním, keď jednotlivé úkony boli realizované účelne a odmena za ne bola vyúčtovaná podľa príslušných právnych predpisov. Vytýkal súdu prvej inštancie, že pri určení nemajetkovej ujmy sa neriadil ustanovením § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na to, že pred vznesením obvinenia používal dobrú povesť, nebol súdne trestaný a ani nebolo voči nemu vznesené žiadne obvinenie, pracoval ako príslušník Vojenskej polície, kde zastával funkciu vedúci starší inšpektor, kde si budoval služobnú kariéru a sociálne zabezpečenie v dôchodku. Napriek tomu, že k neoprávnenému zásahu došlo pred desiatimi rokmi dodnes sa stretáva s negatívnymi prejavmi vyvolanými týmto zásahom. Z listinných dôkazov považoval za zrejmé, že trestným stíhaním došlo k vážnemu zásahu do jeho osobnostných práv, osobnej cti, bezúhonnej povesti a vyvolali negatívne dopady na jeho osobný život, ako na pracovisku tak i v súkromnom živote; musel čeliť posmeškom, nevhodným pripomienkami, ktoré jeho osobu spájali s trestnou činnosťou, prežíval negatívne pocity, okruh kolegov sa od neho dištancoval, nekomunikovali s ním. V okolí nastala pochybnosť o jeho bezúhonnosti, pričom do budúcnosti bude mať záznam v centrálnom registri trestne stíhaných osôb. Vznesením obvinenia došlo k poškodeniu jeho osobnej cti a povesti, bola poškodená jeho dôstojnosť, bolo mu prepustením zo služobného pomeru znemožnené pracovať v ozbrojených silách a doposiaľ mu za tento zásah nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie, ospravedlnenie za tento zásah do osobnostných práv, jeho cti a povesti neoprávneným trestným stíhaním. Dodal, že vzhľadom k dĺžke trestného konania, so zreteľom na intenzitu negatívneho pôsobenia následkov nezákonného rozhodnutia, na jeho ohlas a dĺžku trvania, existuje predpoklad na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ako morálne zadosťučinenie. Poukázal na výpovede svedkov vypočutých v konaní, ktorí preukázali, že nezákonným rozhodnutím došlo k poškodeniu jeho osobnej cti a povesti, ako aj dôstojnosti. Namietal, že nepriznanie nemajetkovej ujmy nie v súlade s rozhodovacou praxou súdov v obdobných právnych veciach ako aj zahraničných súdov najmä Európskeho súdu pre ľudské práva. Záverom zdôraznil predovšetkým satisfakciu povahu nemajetkovej ujmy.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení v odvolaní žalobcu v celom rozsahu zotrval na právnom zdôvodnení a argumentácii obsiahnutej v podanom odvolaní.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutia, na ktoré poukazuje sú prekonanej neskúšať rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky - nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 540/2016 - 33 zo dňa 13. 12. 2016. Opätovne poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie vedené voči jeho osou osobe považuje za nezákonne začaté a účelové, keď neboli preukázané základné predpoklady na vyvodenie jeho trestnej zodpovednosti a v konečnom dôsledku sa nepreukázalo ani to, že skutok, pre ktorý bolo vedené, sa stal. Dodal, že v konaní o náhradu škody nie je oprávnený súd preskúmať rozhodnutia vydané v trestnom konaní. Odvolanie žalovaného preto žiadal zamietnuť.

6. Žalovaný vo svojej replike poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu takých následkov spôsobených v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré mu mali vzniknúť v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení a ktoré by odôvodňovali vznik nemajetkovej ujmy. S poukazom na svedecké výpovede mal za to, že v konaní žalobca nepreukázal, že by mu nejaká majetková ujma mala vzniknúť v súvislosti s trestným konaním, ale naopak zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že mu nejaká nemajetková ujma vznikla, táto však súvisí s nezákonným konaním vojenskej polície, resp. ozbrojených síl, ktoré pri vydávaní personálnych rozkazov nepostupovali v súlade so zákonom a napriek prezumpcii nevinoty sa chceli žalobcu zbaviť a za tým účelom vydávali nezákonné personálne rozkazy, ktorých neplatnosť žalobca v rámci správneho súdnictva nenamietal a zostali tak v platnosti. To znamená, že pokiaľ žalobcovi nejaká nemajetková ujma vznikla zodpovedá za ňu ministerstvo obrany a nie žalovaný. Záverom dodal, že v danom prípade nešlo o neprimerane dlhé konanie vzhľadom na to, že na strane obvinených nevystupoval žalobca, ale bolo ich 6 a v priebehu trestného konania došlo aj k zmene kvalifikácie skutku a tým aj k zníženiu trestnej sadzby.

7. Žalobca v podanej replike a duplike poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť súdov týkajúcu sa príčinnej súvislosti medzi vznikom škody v podobe trov obhajoby a nezákonným rozhodnutím v podobe trestného stíhania, ktoré bolo oslobodené. Zdôraznil, že právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku trestné konanie skončilo, čo znamená, že v konaní pred zákonným súdom sa spáchanie trestného činu nepotvrdilo a z kauzálneho hľadiska to znamená nezákonnosť uznesení vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ktorých dôsledkom následne bolo samotné podanie obžaloby voči osobe žalobcu. Bližšie poukázal na dôvody, pre ktoré rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní, považoval za neaplikovateľné v danej veci. Uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za primeraný so zreteľom na negatívne následky vyvolané nezákonným trestným stíhaním.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorým je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

9. V preskúmvanej veci sa žalobca domáha zaplataenia náhrady majetkovej škody v sume 29 473,47 eur pozostávajúcej z trov obhajoby vo výške 7 793,83 eur a z ušlej mzdy vo výške 21 679,64 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5 000,- eur, z titulu trestného stíhania pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve na základe uznesenia vyšetrovateľa PZ zo 22.11.2007, ktoré považoval za nezákonné rozhodnutie vzhľadom na to, že jeho trestné stíhanie skončilo oslobodením spod obžaloby.

10. Žalovaný v podanom odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie nesprávnu aplikáciu zákona č. 514/2003 Z.z. na posudzovaný prípad, keď súd prvej inštancie považoval uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Argumentoval; s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 163/2013 z 13.11.2013, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Q. proti Českej republike č. 57404/08 z 20.06.2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co 251/2010 z 22.05.2012; že za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, ale že je vždy potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. V danom prípade mal za to, že pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené zákonné podmienky a keďže prokurátor mal k dispozícii dôkazy v prospech žalobcu, ktorých hodnovernosť mohol posúdiť iba súd, prokurátor nebol oprávnený zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia resp. zastaviť trestné stíhanie. Uznesenie o vznesení obvinenia tak podľa neho nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie.

11. Žalovaný nedôvodne v podanom odvolaní namieta, že sa prvoinstančný súd nesprávne vysporiadal s právnymi závermi vyplývajúcimi z existujúcej judikatúry, na ktorú poukazoval. Záver súdu prvej inštancie vyjadrený v bode 32 rozsudku o tom, že uznesenie Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, ČVS: PPZ- 59 BOK - B - 2007 zo

dňa 22.11.2007 o vznesení obvinenia žalobcovi je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie zakladajúce v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody, keď oslobodenie žalobcu spod obžaloby má za následok aj zrušenie obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený, vychádza z aktuálnej ustálenej súdnej praxe prezentovanej predovšetkým rozhodnutím sp.zn. 4MCdo 15/2009 publikovanom v Zbierke stanovísk a súdov SR č. 2/2014 pod R 37/2014, na ktoré nadväzuje konštantná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR v tejto otázke - vid'. napr. rozhodnutia sp.zn. 5Cdo 60/2017, 8Cdo 177/2017, 3 Cdo 181/2017, 2 Cdo 249/2018, 1Cdo 133/2018, 4Cdo 66/2018, 1Cdo 128/2019, ktorá je v súlade aj s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR prezentovanou predovšetkým rozhodnutím sp.zn. I.ÚS 320/2016; týmito rozhodnutiami boli prekonané skoršie rozhodnutia, na ktorých postavil žalovaný svoju procesnú obranu v tomto konaní.

12. Pokiaľ ide o aplikáciu hmotnoprávnej úpravy a použitie judikatúry pri riešení danej spornej otázky, preto odvolací súd odkazuje na zákonu zodpovedajúce a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a niet žiadneho významného dôvodu, pre ktorý by sa mal v danej veci odchýliť od zásad prezentovaných vyššie uvedenou judikatúrou.

13. S uplatneným nárokom na náhradu ušlej mzdy žalobcu vo výške 21 679,64 eur za obdobie po prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka do jeho oslobodenia spod obžaloby; uplatnený ako rozdiel medzi priemernou mesačnou mzdou príslušníka vojenskej polície a príjmom žalobcu z pracovnej činnosti po prepustení zo služobného pomeru; sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 43 rozsudku v súlade s ustálenou súdnou praxou prezentovanou uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8MCdo 9/2015, v ktorom konštatoval s odvolaním sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. mája 2015 sp.zn. IV. ÚS 296/2014-33, že "v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka Policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom".

14. Nadväzne na uvedené rozhodnutie vyslovil Najvyšší súd SR v uznesení z 30.04.2019 sp.zn. 2Cdo 166/2018, že náhrada škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pozostávajúca v danej veci z odchodného za výsluhu rokov od 1. decembra 1990 do 9. septembra 2010 do právoplatného rozhodnutia oslobodzujúceho rozsudku so započítaním dvojročnej základnej vojenskej služby, ktoré mu nebolo zaplatené a sumy 6 300 € ako zaplatenie rozdielu medzi služobným príjmom od prepustenia z policajného zboru od 7. augusta 2009 do právoplatnosti rozsudku sp. zn. 1T/115/2009 a priznaným výsluhovým dôchodkom o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ale v príčinnej súvislosti s personálnym rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru sa považuje za personálne opatrenie uložené za porušenie pracovnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou.

15. V danej veci prvoinštančný súd svojím záverom, že pri nároku žalobcu na náhradu ušlej mzdy nie je splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, rozhodol v súlade so stále použiteľnými závermi ustálenej súdnej praxe v danej otázke prezentovanej vyššie označenými rozhodnutiami.

16. Súd prvej inštancie sa s náležitou starostlivosťou vysporiadal aj s nárokom na náhradu trov obhajoby, keď u jednotlivých úkonov právnej služby dôkladne zisťoval, či boli trovy žalobcom vynaložené preukázateľne a účelne v priamej vecnej a časovej súvislosti s poskytovaním mu právnych služieb obhajcom v trestnom konaní. Žalobca v tejto časti odvolania neuviedol, v čom mala nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie spočívať, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné sa správnosťou tejto časti rozsudku bližšie zaoberať.

17. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ust. § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než

majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívnym výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

18. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že trestné stíhanie ako nezákonné rozhodnutie zakladajúce neoprávnenosť zásahu, nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku trestného stíhania skončeného oslobodením spod obžaloby možno ujmu na osobnostných právach (najmä na cti, dobrej povesti a vážnosti) ovplyvňujúcu súkromný a pracovný život poškodeného predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal.

19. Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu. Z hľadiska primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy môžu byť smerodajné aj rozhodnutia súdu v inej skutkovo porovnateľnej veci, nakoľko výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať. Peňažná náhrada tak musí byť výsledkom aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy na konkrétny skutkový stav zistený v každom individuálnom prípade vykonaným dokazovaním. Výška priznanej náhrady tak musí byť objektivizovaná výsledkami vykonaného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia racionálne vysvetlená so zreteľom na použitú právnu úpravu.

20. V posudzovanej veci je nepochybné, že trestné stíhanie vykonané na nezákonnom podklade predstavovalo pre žalobcu obmedzenie súhrnu jeho osobnostných práv a tým vážny zásah do jeho osobnej slobody s negatívnym dopadom na jeho osobný život; a teda znamenalo pre žalobcu už samé o sebe určitú imateriálnu ujmu. Žalobca bol 6,5 roka vystavený strachu o budúcnosť v súvislosti s hrozbou uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 5 až 10 rokov, išlo o osobu bezúhonnú, príslušníka vojenskej polície, ktorý bol trestne stíhaný za majetkový trestný čin v súvislosti s výkonom jeho povolania, s čím bola nepochybne spojená i obava žalobcu o jeho ďalšie profesijné uplatnenie a tým aj o jeho živobytie a s tým spojená starosť o finančné zabezpečenie rodiny s maloletými deťmi.

21. Súd prvej inštancie správne vyvodil z výsluchu svedka Ing. Košťála, že po vznesení obvinenia sa zmenilo správanie kolegov voči žalobcovi; odvrátili sa od neho, nekomunikovali, resp. sa báli s ním komunikovať. Toto zistenie považoval odvolací súd za skutočnosť vyvolávajúcu u žalobcu negatívne pocity a spolu s poškodením jeho dobrého mena pochybovaním o jeho bezúhonnosti na pracovisku, išlo o následky zakladajúce svojou intenzitou závažnosť ujmy. Bez významu nie je ani skutočnosť, že

doposiaľ žalobcovi za tento zásah nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie). Všetky tieto skutočnosti, v spojení s publicitou prípadu, mali za následok závažný zásah do ľudskej dôstojnosti, cit, vážnosti a dôveryhodnosti žalobcu v jeho profesionálnom živote. Odvolací súd považoval za potrebné pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadniť aj to, že dôvodom oslobodenia žalobcu spod obžaloby bola skutočnosť, že nebolo dokázané ani len to, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

22. Tvrdenie žalobcu o tom, že sa dodnes stretáva s negatívnymi prejavmi vyvolanými týmto zásahom, nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pretrvávajúce negatívne následky nezákonného rozhodnutia nebolo preukázané. Vykonanými dôkazmi nebolo objektivizované ani tvrdenie žalobcu, že nezákonné rozhodnutie malo výrazné negatívne dopady na jeho súkromný život a poškodilo jeho meno v mieste bydliska. Žalobca ničím nepodložil závažný dopad trestného stíhania na kvalitu jeho vzťahov s najbližšími rodinnými príslušníkmi ani reakcie okolia v podobe posmeškov a nevhodných pripomienok. Napokon sa odvolací súd stotožnil s obranou žalovaného, že v danom spore nie je pasívne legitimovaný pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla žalobcovi postupom vojenskej polície, resp. ozbrojených síl, pri vydávaní personálnych rozkazov.

23. Odvolací súd tak na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval za relevantnú najmä tú skutočnosť, že trestné stíhanie žalobcu pre prečin nezlučiteľný s výkonom jeho povolania trvalo viac ako 6 rokov. Táto skutočnosť výrazne ovplyvnila dovtedajší; najmä pracovný; život žalobcu, a preto svojím rozsahom a intenzitou predstavuje značný zásah do jeho osobnostných práv, pretože jeho negatívne následky by pociťoval ako závažnú ujmu každý na jeho mieste a v jeho postavení. Žalobca sa počas trestného stíhania musel zúčastňovať na vyšetrovacích úkonoch, bol vystavený hrozbe trestu odňatia slobody a bol v psychickej nepohode. Pokiaľ sa doposiaľ žalobcovi nedostalo primeraného zadosťučinenia v nepeňažnej forme, je plne opodstatnené priznanie peňažnej satisfakcie za účelom zmiernenia následkov vzniknutej ujmy, keď, najmä na značný odstup času, na jej reparovanie už nie je postačujúce len samotné konštatovanie porušenia práva či ospravedlnenie. Odvolací súd nepovažoval za dostatočne účinný a efektívny prostriedok na eliminovanie vzniknutej ujmy samotný oslobodzujúci rozsudok.

24. Riadiac sa zásadou, že výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať v inej skutkovo a právne porovnateľnej veci, vychádzal odvolací súd pri zvažovaní primeranosti výšky peňažnej náhrady z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016, v zmysle záverov ktorého nemožno považovať za neprimerané odškodnenie trestného stíhania sumou 620 eur za mesiac trestného stíhania vo veci, v ktorej boli preukázané v súvislosti s trestným stíhaním negatívne následky v rodinnom živote poškodeného (rozpad rodiny a manželstva), v jeho zdravotnom stave (srdcový kolaps a PN) a v sťažnom pracovnom uplatnení (nález č.k. III. ÚS 754/2016-42). V inej veci (nález č.k. II. ÚS 568/2017-42) sa ústavný súd vyjadril, že náhrada vo výške 5 000 eur za nedôvodné trestné stíhanie v trvaní 7 rokov sa javí celkom neprimeraná a nedostatočná a že ani prípadná kriminálna minulosť obvineného neznamená, že by nedôvodné trestné stíhanie nebolo závažným zásahom do jeho osobnostných práv.

25. S poukazom na uvedené považoval odvolací súd žalobcom uplatňovanú sumu 5 000 eur za primeranú výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy vzniknutej mu za 77 mesiacov trvajúce trestné stíhanie, čo predstavuje 65 eur mesačne, a nevymyká sa tak z medzí predstáv spravodlivosti a slušnosti a aj pri zohľadnení obdobných prípadov je adekvátna intenzite ujmy vzniknutej žalobcovi na jeho osobnostných právach ako i nepriaznivým následkom v oblasti jeho profesionálneho života.

26. Pokiaľ žalobca požadoval priznať z peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy aj úroky z omeškania odvolací súd považuje tento nárok za nedôvodný, pretože nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká na základe súdneho rozhodnutia a až uplynutím doby plnenia určenej v rozhodnutí sa žalovaný ako dlžník dostáva do omeškania (viď. bod 19 uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 Cdo 100/2017 zo dňa 17. októbra 2018).

27. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5 000 eur a vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p. stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ako aj s odôvodnením jeho rozsudku majúcim všetky zákonom stanovené náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 2 C.s.p.

28. O nároku na náhradu trov celého (prvoinstančného a odvolacieho) konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1,2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech každej zo strán v konaní.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).